

РЕШЕНИЕ

№ 4536

гр. София, 04.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав, в
публично заседание на 28.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **13390** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 39, ал. 1 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД), във връзка с чл. 79, във вр. с чл. 17 от Регламент (ЕС) 2016/679 във вр. с чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на В. П. А. против Отказ, обективиран в писмо изх. № out 2025 -01246 от 20.11.2025г на администратора на лични данни „ЕОС МАТРИКС“ ЕАД / съгласно допуснато в с.з. на 28.01.2026г уточнение в наименованието/ по заявление от 3.11.2025г на жалбоподателя да заличи/изтрие личните му данни от собствените си регистри, да прекрати обработването на тези данни и да преустанови подаването на информация за жалбоподателя към Централния кредитен регистър.

В жалбата се твърди, че отказът за изтриване на личните му данни в регистрите на администратора е незаконосъобразен, защото не съществуват основанията за тяхното обработване по см. на чл.17, §1 от ОРЗД. След като вземането е било погасено по давност и длъжникът е посочил, че няма да го плати доброволно, личните данни не са необходими за целите, за които са били събрани или обработвани, субектът е оттеглил своето съгласие и е възразил срещу обработването, поради което ответникът е бил длъжен без ненужно забавяне да ги изтрие. Погасяването по давност на задължението ликвидирало правото на принудителното му събиране. Следвало да се зачете общата погасителна давност от 5 години, защото в противен случай безсрочната обработка на данни би противоречала на ОРЗД. В с.з. излага допълнителни доводи за нищожност на оспорения акт, като издаден от лице без компетентност. Моли да се обяви отказът за нищожен, евентуално да се отмени като незаконосъобразен и да се задължи ответникът да изтрие личните му данни от собствените си регистри, както и да преустанови подаването на информация в ЦКР. Претендира разноски.

Ответникът - „ЕОС МАТРИКС“ ЕАД като администратор на лични данни чрез процесуалния си представител в съпроводителното писмо и писмени бележки оспорва жалбата по съображения, че не е адм орган , нито организация предоставяща обществени услуги по см на § 1 т.2 от ДР на АПК. Дружеството било регистрирано като финансова институция по чл. 3а от ЗКИ, поради което имало задължения в областта на секторното законодателство под контрола на БНБ, подробно описани в писмената защита. Обработката на личните данни била изцяло в съответствие с изискването на Регламента 2016/679. Твърди, че спорът относно погасяване задължението по давност може да се разрежи единствено по съдебен ред с влязло в сила съдебно решение, а не инцидентно в рамките на настоящото производство. При липсата на разрешен спор по съдебен ред за изтеклата погасителна давност, процесният отказ бил законосъобразен. Обосновава, че дори и след евентуално установяване на погасяване на задължението ще обработва личните данни ограничително. Претендира юриск. възнаграждение.

СГП не изпраща представител.

Административен съд, С.- град, като взе предвид представените по делото писмени доказателства и становищата на страните, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Със заявление от 3.11.2025 г В. П. А. е поискал от „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД /сега ЕАД/ личните му данни да бъдат заличени/изтрети от регистрите, да се прекрати обработването на тези данни и да се преустанови подаването на информация за жалбоподателя към Централния кредитен регистър. Обосновал е искането си с твърдение за погасяване по давност на придобитото от дружеството вземане и изричното изявление, че няма да го плати. Изложил е, че посоченото основание за дължимост е придобито от „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД вземане, прехвърлено му през 2012г от „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ АД с което е имал договор за кредит. С влязло в законна сила съдебно решение е отхвърлен изцяло иска по чл. 415 ал.1 ГПК предявен от „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ АД спрямо него за признаване установено, че дължи сумата от 1816,57 лв по договора за заем. Представил е и влязлото в сила съдебно решение. Налице било влязло в сила съдебно решение на 5.12.2013г което отрича основателността на претенцията за посочената сума въобще, което се ползвало със СПН и е задължително за всички.

По повод депозираното заявление от 3.11.2025г, е издадено от „ЕОС Матрикс“ ЕООД /сега ЕАД/ процесното писмо изх. № out 2025 -01246 от 20.11.2025г с което се отказва да се заличат/изтрият личните му данни от регистрите, да се прекрати обработването на тези данни и да се преустанови подаването на информация за В. А. към Централния кредитен регистър. Като мотиви е посочено, че с влязлото в сила съдебно решение съдът не се бил произнесъл по съществуването на задължението по договора за кредит и неговата дължимост, същото било изпълняемо, но не непременно изискуемо- арг от 118 ЗЗД. Също така с оглед на сключения договор за цесия, за „ЕОС Матрикс“ ЕООД в качеството на финансова институция по смисъла на чл. 3 от Закона за кредитните институции, на основание чл. 10 от Наредба № 22/ 16. 07. 2009 г. на БНБ за Централния кредитен регистър възниква задължение да предоставя на ЦКР информация за кредитната задължнялост на всички свои клиенти до окончателното погасяване на задълженията им. В компетентност на съда било да се установи дали задължението е погасено по давност.

От писмо изх № ППН 01-209#1-26 от 27.01.2026г от КЗЛД се установява, че липсва висящо или приключило производство пред КЗЛД по същия спор и същите страни, което по арг. от чл.39 ал.4 ЗЗЛД е процесуална предпоставка за допустимост на жалбата.

По допустимостта:

Съдът се е произнесъл с определението № 410 от 6.01.2026г, а именно: На 3.11.2025г. жалбоподателят В. П. А. е подал в „ЕОС Матрикс“ ЕООД искане да бъдат заличени/изтрети личните му данни от регистрите на дружеството, да се прекрати обработването на тези данни и да се преустанови подаването на информация за него към Централния кредитен регистър. В разпоредбата на чл. 12, ал. 3 от Регламент (ЕС) 2016/679 е предвиден специален срок за произнасяне на ответника, а именно: в срок от един месец от получаване на искането, който при необходимост може да бъде удължен с още два месеца, като се вземе предвид сложността и броя на исканията. В посочения срок, а именно на 20.11.2025г с процесното писмо /получено от жалбоподателя на 24.11.2025г /администраторът на лични данни е „оставил без уважение“ направените в заявлението искания. Оспореното писмо по съществото си съставлява произнасяне по заявлението на жалбоподателя с отказ да бъдат заличени/изтрети личните му данни от регистрите на дружеството, да се прекрати обработването на тези данни и да се преустанови подаването на информация за него към Централния кредитен регистър. Доколкото е налице изрично волеизявление на администратора което е с неблагоприятен характер за жалбоподателя, то е налице правен интерес да обжалва акта. Оспореното писмо съдържа властническо волеизявление - отказ. Предвид горното и с оглед разпоредбата на чл.140 АПК жалбата е допустима, подадена от активно легитимирано лице с правен интерес против акт подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност.

Ответникът „ЕОС Матрикс“ ЕАД /съгласно допуснатото уточнение в наименованието в с.з. на 28.01.2026г / има качеството на администратор на лични данни по смисъла на разпоредбата на чл. 4, т. 7 от Регламент /ЕС/ 2016/679. Съгласно чл. 79, § 1 от ОРЗД всеки субект на данни има право на ефективна съдебна защита, когато според него правата му по настоящия регламент са били нарушени в резултат на обработване на личните му данни, което не е в съответствие с регламента. Процесното писмо изхожда от администратора на лични данни „ЕОС М. ЕООД /сега ЕАД/, представлявано от управителя му Т. В. и подписано от юриск. М. съгласно правомощията й дадени в т. 12 от Пълномощно нотариално заверено от нотариус П. П. /л. 70 от делото/, а именно да се произнася по отговори на жалби, молби и писма от длъжници. По арг. от чл. 17 и чл. 19 от Регламент (ЕС) 2016/679 по подадените заявления се произнася администратора на лични данни, тоест дружеството. Ю.. М. е подписала процесния отказ като пълномощник на администратора на лични данни, който именно е компетентен. Същата е действала като пълномощник на администратора, а не като дл. лице по защита на личните данни по см на чл. 38 от Регламента. Законодателят е предвидил произнасяне от администратора на лични данни . Юрисконсултът на дружеството – администратор е подписал оспореното писмо като пълномощник на администратора, съобразно посочените в т.12 от пълномощното правомощия. Не е необходимо да е имал качеството на длъжностно лице по защита на личните данни. Обжалваният отказ е издаден от компетентен орган - администратора на лични данни, чрез надлежно упълномощения юрисконсулт, действащ от името на последния. / В този смисъл Р 13165 от 17.12.2025г по адм д 7617/ 2025г на ВАС/.Ето защо същото е издадено от компетентен орган. В обхвата на правомощията на управителя на дружеството като администратор на лични данни е да се произнесе по заявлението. На основание възникналото между страните облигационно отношение по силата на сключения договор за цесия между „Уникредит Кънсьюър Файненсинг“ АД и ЕОС М. ООД /л. 62 и сл/ съдът приема за установено, че В.А. е субект, чиито лични данни са обработвани от ответното дружество, респ. има право като субект на това обработване на достъп до обработваните от администратора негови лични данни, съгласно чл. 15 от Регламент (ЕС) 2016/679. При това за ответника, като администратор на лични данни, съществува нормативно установено задължение да се произнесе по подаденото от него искане,

съгласно разпоредбата на чл. 12, § 3 от Регламент (ЕС) 2016/679.

Жалбоподателят е сезирал ответното дружество с формулирано искане личните му данни да бъдат заличени/изтри от регистрите, да се прекрати обработването на тези данни и да се преустанови подаването на информация за жалбоподателя към Централния кредитен регистър. Така формулираното искане безспорно следва да се квалифицира като упражняване от страна на заявителя на правото му на изтриване на лични данни, изрично регламентирано в разпоредбата на чл. 17 от Регламент (ЕС) 2016/679, съгласно който: "Субектът на данни има правото да поиска от администратора изтриване на свързаните с него лични данни без ненужно забавяне, а администраторът има задължението да изтрие без ненужно забавяне личните данни, когато е приложимо някое от посочените по-долу основания: а) личните данни повече не са необходими за целите, за които са били събрани или обработвани по друг начин; б) субектът на данните оттегля своето съгласие, върху което се основава обработването на данните съгласно член 6, параграф 1, буква а) или член 9, параграф 2, буква а), и няма друго правно основание за обработването; в) субектът на данните възразява срещу обработването съгласно член 21, параграф 1 и няма законни основания за обработването, които да имат преимущество, или субектът на данните възразява срещу обработването съгласно член 21, параграф 2; г) личните данни са били обработвани незаконосъобразно; д) личните данни трябва да бъдат изтрети с цел спазването на правно задължение по правото на Съюза или правото на държава членка, което се прилага спрямо администратора; е) личните данни са били събрани във връзка с предлагането на услуги на информационното общество по член 8, параграф 1.

В качеството на финансова институция по смисъла на чл. 2, ал. 2, т. 12 от Закона за кредитните институции дружеството „ЕОС Матрикс“ ЕАД е задължен субект по чл. 10, ал. 1 вр. чл. 4, ал. 1, т. 2 от Наредба № 22/2009 г. за ЦКР. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от Наредбата за ЦКР въвежда задължение за институциите, изрично посочени в чл. 4, ал. 1, да събират и подават към ЦКР информация в електронен вид за всички кредити на техните клиенти и за настъпилите изменения по тези кредити до окончателното им погасяване. В този смисъл, крайният времеви срок на задължението на „ЕОС МАТРИКС“ ЕАД за събиране/обработване на лични данни съвпада с момента на окончателното погасяване на задълженията по съответните кредити. Интересът на ЕОС М. ЕАД да упражнява правата си спрямо своето вземане (в резултат на цедирано вземане, произтичащо от договор за кредит) обосновава наличието на легитимен (законен) интерес по смисъла на чл. 6, § 1, б. "е" от ОРЗД. В случая е било налице и правното основание на чл. 6, § 1, б. "в" от същия Регламент за законосъобразно обработване на данни, произтичащо от разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 22/16.07.2009 г. за Централния кредитен регистър, с която е въведено задължение за институциите, изрично посочени в чл. 4, ал. 1, да събират и подават към ЦКР информация в електронен вид за всички кредити на техните клиенти и за настъпилите изменения по тези кредити до окончателното им погасяване. При това, в качеството му на финансова институция по смисъла на чл. 3а от ЗКИ, ЕОС М. е задължен субект по чл. 10, ал. 1 във вр. с чл. 4, ал. 1 от същата Наредба. Следователно личните данни на В. А. са били законосъобразно обработвани от администратора „ЕОС Матрикс“ ЕАД, чрез предаването им към ЦКР, поради наличие на две от основанията, предвидени в чл. 6 от Регламент /ЕС/ 2016/679, а именно това по б „в“ и по б. „е“.

Със заявлението от 3.11.2025г В. А. е поискал от администратора на лични данни „ЕОС Матрикс“ ЕООД /сега ЕАД/ да заличи /изтрие личните му данни, да прекрати обработването им и както и да спре да подава негови лични данни в Централния кредитен регистър, като изрично се е позовал на изтекла 5-годишна погасителна давност на основание чл. 110 и сл. от Закона за задълженията и договорите, на влязлото в сила на 5.12.2023г цитирано по-

горе съдебно решение което отрича основателността на претенцията за посочената сума въобще, което се ползва със СПН и е задължително за всички. вкл и е посочил, че няма да заплати доброволно задължението. Обективизирано е категорично несъгласие да бъдат обработвани личните му данни.

Съгласно чл. 110 от ЗЗД с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. Съгласно чл. 120 ЗЗД давността не се прилага служебно с изтичането на срока, а само по възражение на длъжника, каквото в случая е налице, тъй като В. А. категорично е отказал да плати задължението си, като се е позовал на изтекла давност. Противно на доводите на ответника, според настоящият съдебен състав изричното позоваване не е необходимо да бъде направено пред съд под формата на установителен иск или възражение. Достатъчно е да бъде заявено на кредитора недвусмислено, което е направено със заявлението от 3.11.2025г до дружеството. Съдът е запознат с практиката на ВАС по този въпрос и се придържа към преобладаващото становище, че не е необходимо позоваването на давността да е направено пред съд и спорът да бъде разрешен само в рамките на гражданско съдебно производство. /Виж напр Р № 3956 от 14.04.2025г по адм д 532/ 2025г на ВАС и др. / Според чл. 118 ЗЗД, ако длъжникът изпълни задължението си и след изтичането на давността, той няма право да иска обратно платеното, макар и в момента на плащането да не е знаел, че давността е изтекла. Случаят не е такъв, защото длъжникът категорично е заявил, че няма да го заплати като се е аргументирал с изтеклата погасителна давност и на това основание иска да се преустанови подаването на информацията към ЦКР, както и да се заличи информацията за кредита в регистрите на администратора. В тази връзка, когато 5-годишният срок на погасителната давност по чл.110 ЗЗД обективно е изтекъл, то материалното право по вземането продължава да съществува и може да бъде доброволно платено от длъжника, или принудително събрано от кредитора, освен ако длъжникът не направи възражение за изтекла погасителна давност, т.е. при липсата на такова възражение кредита не е окончателно погасен по смисъла на чл. 10, ал. 1 от Наредбата. По аргумент на противното, когато това възражение вече е повдигнато от длъжника, то очевидно не може да се очаква нито доброволно плащане от негова страна, нито е възможно принудително събиране от кредитора. При тази хипотеза кредитът е окончателно погасен по смисъла на цитираната норма на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 22/16.07.2009 г. на БНБ.

Направеното от В. А. изявление, че отказва да изпълни задължението, като го намира за погасено по давност, преклудира посочените основания за обработване по чл. 6 б „в“ и „е“. В случая не се установява и не се твърди да е било предприемано принудително изпълнение на цедираното вземане. Приема се в съдебната практика на Върховния административен съд, намерила израз, например, в Р № 3956 от 14.04.2025г по адм д 532/ 2025г на ВАС, в решение №

12441/13.12.2023 г. по адм. дело № 8782/2023 г. на ВАС, Пето отделение, че единствената възможност за ред, различен от съдебния на събиране на погасено по давност вземане е доброволното плащане, по аргумент от разпоредбите на чл. 118 ЗЗД. Изричното изявление на длъжника, че няма да плати доброволно погасеното по давност задължение води до отпадане на единствената възможност вземането да бъде събрано и има за последица отпадане на легитимния интерес на дружеството по чл. 6, § 1, буква "е" от ОРЗД да продължи да обработва личните му данни. Това волеизявление е довело и до отпадане на целите, за които са били събирани и обработвани данните му, а именно: събиране на вземането, поради което е налице хипотезата на чл. 17, § 1 буква "а" от ОРЗД за заличаване на свързаните с него лични данни от администратора, за което изменение на кредита същият на основание чл. 10 от Наредбата следва да подаде информация в ЦКР, след което да престане да подава информация за длъжника в ЦКР предвид необходимостта от изпълнение на изискването на чл. 17, § 1 буква "а" от ОРЗД. Отпадането на задължението за подаване на информация в ЦКР за дружеството е свързано и с целите на обработка на личните данни на лицата в ЦКР, а именно: осигуряване на данни за кредитната им задължнялост. При липса на правна възможност за принудително събиране и изрично волеизявление, че задължението с характер на естествено задължение няма да бъде заплатено доброволно, е очевидно, че липсват основания за последващо подаване на данни за задължения на длъжника спрямо дружеството, произтичащи от процесната цесия. /Р № 3956 от 14.04.2025г по адм д 532/ 2025г на ВАС/.Администраторът не разполага с правна възможност за извънсъдебно събиране на естествено задължение спрямо което е изтекла погасителната давност .Длъжникът е направил възражение за изтекла давност и същото вече не е скрепено с държавна принуда. Също налице е влязло в сила съдебно решение което отрича основателността на претенцията за посочената сума, което се ползва със СПН и е задължително за всички. Поисканото заличаване на личните данни на длъжника , посредством преустановяване подаването на информация в ЦКР е от компетентността на последния.

На следващо място, съдът противно на твърдяното от ответника, счита, че следва да отчете разясненията, дадени от СЕС в Решение от 7 декември 2023 година по съединени дела С-26/22 и С-64/22, както и отпадането на легитимния интерес на дружеството, с оглед заявеното, че няма да бъде платено доброволно погасеното по давност задължение, съдът приема, че събирането на лични данни на В. А. и предоставянето им на ЦКР на БНБ представлява сериозна намеса в основните права на субекта на данни и служи като отрицателен фактор при оценката на кредитоспособността на субекта на данни и следователно представлява чувствителна информация за личния му живот. Тяхното обработване може значително да навреди на интересите на субекта на данните, тъй като съобщаването им може чувствително да затрудни упражняването на неговите свободи, по-

специално по отношение на оценката за неговата кредитоспособност, особено когато става въпрос за покриване на основни нужди.

Личните данни на В. А. повече не са необходими за целите за които са били събирани или обработвани по смисъла на чл.17, §1, б.„а“ от Регламент /ЕС/ 2016/679, поради което на това основание за жалбоподателя е възникнало правото на изтриване на същите. След като кредитът окончателно е бил погасен, поради изтичане на погасителната давност, на основание чл.10, ал.3 от Наредба № 22/16.07.2009г. ответникът е длъжен да подаде към Централния кредитен регистър на БНБ информация, че на името на В. А. няма активен кредит за съответния отчетен период. Погасяването на кредита, независимо от способа - дали чрез плащане или поради изтекла давност е основание по чл. 10, ал. 1 от Наредба № 22/2009г. за преустановяване подаването на информация до ЦКР. След погасяване на дълга по давност и при липса на предприети действия по принудителното му събиране, ответникът следва да отпише задължението и вече няма основание да подава информация до ЦКР на БНБ, защото то не е активно. Ответникът, чиято е доказателствената тежест не установи, че съществуват убедителни законови основания за обработването, които имат предимство пред интересите, правата и свободите на В. А..

Обработването на личните данни на жалбоподателя се явява незаконосъобразно по смисъла на чл. 6, § 1, б.„в“, и б.„е“ от Регламент /ЕС/ 2016/679. Личните данни на В. А. вече не са необходими за целите на кредита, за които са били събирани и обработвани; липсва „съгласие на субекта“ по смисъла на легалното определение по чл.4, т.11 от ОРЗД; субектът възразява срещу обработването, както и няма законни основания за обработването, които да имат преимущество. Не без значение е и наличието на влязло в сила съдебно решение ползващо се със СПН /чл. 297, 298 ГПК/, с което е отхвърлен изцяло иска по чл. 415 ал.1 ГПК предявен от У. К. Ф. АД за признаване установено, че жалбоподателят дължи сумата по договора за кредит. Отпадал е легитимният интерес на дружеството по чл. 6, § 1, б. „е“ от ОРЗД, да продължи да обработва личните данни на длъжника.

Предвид горното администраторът е бил задължен да изтрие личните данни без ненужно забавяне, като прекрати обработването и преустанови подаването на информация към ЦКР. Като не е изпълнил това свое задължение, администраторът на лични данни е постановил незаконосъобразен отказ, който следва да бъде отменен, а преписката да се изпрати на ответника за изпълнение на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени с настоящия съдебен акт, в т.ч. да се подаде информация в ЦКР за липса на активни задължения по кредити на името на лицето.

Относно разноските: С оглед изхода на спора и по арг. от чл.143 ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски в

размер общо на 516, 40 евро, от които 5, 11 евро / 10 лв / държавна такса и 511,29 евро /1000 лв/ заплатено адвокатско възнаграждение. С оглед изхода на спора , на ответника не се дължи юриск. възнаграждение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Отказ, обективиран в писмо изх. № out 2025 -01246 от 20.11.2025г на администратора на лични данни „ЕОС МАТРИКС“ ЕАД по заявление от 3.11.2025г на В. П. А. да заличи/изтрие личните му данни от собствените си регистри, да прекрати обработването на тези данни и да преустанови подаването на информация за жалбоподателя към Централния кредитен регистър.

ИЗПРАЩА преписката на „ЕОС МАТРИКС“ ЕАД /администратора на лични данни/, за изпълнение на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени с настоящото решение в срок от 14 дни от влизане в сила на съдебното решение.

ОСЪЖДА „ЕОС МАТРИКС“ ЕАД да заплати на В. П. А. сумата от 516, 40 евро разноски по делото.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС на РБългария в 14 -дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: